

A mai nap margójára

Nagy nap volt a mai – ritkán politizálok, de most kivételt kell tennem.

A mai nap vita volt a parlamentben a 98 százalékos különadó kapcsán, amelyet részben alkotmányellenesnek ítélt az alkotmánybíróság, bár a kormány igyekezett megágyazni a törvénynek augusztus 11-én.

A közterhek viselésére szolgáló forrásokból, valamint az állami vagyonnal gazdálkodó, illetve az állam többségi tulajdonában vagy irányítása alatt álló szervezetek részéről jó erkölcsbe ütköző módon juttatott jövedelmek tekintetében törvény, az adott adóévtől kezdve, külön mérték kötelezettséget állapíthat meg.

Ezek után a kormány benyújtotta a hírhedt 98 százalékos törvényt (2010. évi XC. törvény):

(2) A különadó alapjának minsül az (1) bekezdésben említett jogviszony megszűnésével összefüggésben pénzben kifizetett, vagy bármely más formában juttatott (bármely esetben a továbbiakban: kifizetett) bevételből - ide nem értve a jogviszony megszűnésének évében esedékes szabadság megváltása címén kifizetett bevételt (...)

(3) A (2) bekezdésben foglaltaktól eltérően nem minsül a különadó alapjának a (2) bekezdés szerinti bevétel kétféle forintot meg nem haladó része.

(...)

10. § A különadó mértéke a 9. § (2) és (4) bekezdése szerinti adóalapnak a 98 százaléka.

(...)

133. § A II. Fejezet e törvény kihirdetését követő 44. napot követő hónap első napján lép hatályba, rendelkezéseit a 2010. január 1-jétől megszerzett, a II. Fejezet hatálya alá tartozó jövedelmekre kell alkalmazni.

Az ember el tud menni e mellett, mert valóban vérlázító, hogy közpénzből mennyi lenyúlás történt és **történik most is** – igaz, a lenyúlás nagyon-nagy része nem a végkielégítésekbe adódik, hanem a mai napig olajozottan működő korrupciós gépezeten át, amikor csak papíron készül el valami, esetleg csak egy része készül el annak a valaminek, vagy sógor-koma-jóbarát a beszállító, esetleg a számtalan egyéb trükkök egyikét vetik be. Ezek a jelenségek mindmáig mérgezik a közpénzből megvalósuló dolgok költségvetését, az arcátlan végkielégítések csak a jéghegy csúcsát jelentik – ám a korrupciós jéghegy ezen csúcsa jól látható messzről is.

Teljesen jogos az alkotmánybíróság reakciója, mivel közpénz egy iskola, egy egyetem vagy egy önkormányzat költségvetése is. Bár összességében ritka eset, de elfordulhat – és el is fordul, hogy köztisztviselőben álló iskolaigazgató vagy önkormányzati középvezető nyugdíjba megy 40 év szolgálat után, s a kormány bruttó két millió forint feletti 98 százalékos adója t is érinti – s ez bökbe leginkább az alkotmánybíróság csúcsát – illetve a törvény visszamenleges hatálybalépése.

Tessék átgondolni a törvényt újra, erről szól az alkotmánybíróság határozata. Bele lehetne írni, hogy nem vonatkozik a törvény a Munka törvénykönyvében elírt végkielégítésekre, hiszen aki egy iskolát igazgatott dolgozói végén, annak 40 éves munkaviszonya után – ha nem öregségi nyugdíjba megy – 9 havi végkielégítés és legalább három havi felmentési idő jár, vagyis 12 hónapnyi átlagbért kap, amely után természetesen adózik – jó esetben a felét a kezébe kapja. Ha ennek a képzeletbeli iskolaigazgatónak 166e forintnál több a bruttó fizetése, akkor a többlettel már belecsúszik a 98 százalékosan adózó sávba.

Nem is kell ehhez iskolaigazgatónak lenni! Én 7 évig tanítottam, mint pályakezdő tanár, a bruttó fizetésem 135e forint volt 7 éves munkaviszony után. Ha elbbsz kezdtem tanítani és végigdolgoztam volna az életem egyetlen egyetemi diplomával a zsebemben, akkor a minimális fizetésem bruttó 209 ezer forint lett volna 60 évesen, ami alatta van a 2010 évi szellemi foglalkozásúak átlagfizetésnek, de már belecsúszik a 98 százalékos különadóba, ha az utcára tennének a nyugdíj eltt pár évvel... vagyis ha idén tölteném be a nyugdíjkorhatárt, nyugdíjba vonulásomkor aljas szemétkorlécstelen lennék a kormány szerint...

Miért kell szívatni szegény dolgozó öregeket, akik fél életüket töltötték a munkahelyükön?

A fent idézett törvény és az utóbbi két bekezdés mutatja, hogy a kormány nem gondolja át a lépéseit, mintha idszorításban vagy lépéskényszerben lenne – nincs idejük az ellenvéleményekre és/vagy a hatástanulmányokra, szakértői véleményekre – a *nagycú jogászok* mindig mindent jobban tudnak, mint a szakmabeli emberek – ezek a jogászok akár törvényt hoznak arra is, hogy a PI értéke 3,2, hogy ne kelljen annyi számot fejben tartani.

A kormány mai válasza legalább annyira vérlázító, mint egy év munkaviszony után 12 havi végkielégítés: az alkotmánybíróság ne szóljon bele ezekbe a kérdésekbe, a törvényt nem változtatjuk meg, a kétféle forintot meghaladó végkielégítés márpedig a jó erkölcsbe ütközik és pont, akinek nem tetszik, el lehet menni.

(2) Nincs helye felülvizsgálatnak olyan törvény tartalmáról, amely az Alkotmány 28/C. § (5) bekezdése szerint országos népszavazással sem változtatható meg.

Nyilvánvaló, hogy nem a 98 százalékos különadó az alkotmány módosításának oka, hiszen józan ésszel belátható, hogy a "különadó" törvény rossz és jó erkölcsbe ütközik. Az alkotmány módosításának oka a jövőbeli járulékokkal kapcsolatos, megágyaz a 2011 évi költségvetésnek.

A javaslatot Lázár János nyújtotta be. Az a Lázár János, aki 2002 és 2006 között évente 18 millió forintot vett fel költségértérítés címén és nem gondolta úgy, hogy a jó erkölcsbe ütköző dolgot mivel.

Csak annyi pénzt vett fel, amennyi jár neki - így kommentálta Lázár János fideszes képviselő azt, hogy a 2002-2006-os ciklusban az Országgyűlés honlapjának tanúsága szerint a legnagyobb összeg, 18 millió forintos költségértérítést vette fel.

Szerinted?